

GORE SRCA

VJERSKI TJEDNIK

GOD. V.

ZAGREB, 11. LIPNJA 1950.

BROJ 21.

MUDRI POSTUPAK UČITELJEV

Cijela Palestina kroz tri godine neprestano je govorila samo o tom, što se događa po svim mjestima, gradovima i selima. Svuda, kuda je prozario Isus. Suptalo se, govorilo, pripovijedalo o divnim djelima Isusovim. Činili su to ozdravljenici. Njihovi rođaci. Svaki čovjek, koji je bio dobre volje i ljubio istinu. Samo su neprijatelji Isusovi o tom šutjeli. Zamislite ih je, što će od toga biti. Gledali su, kako se narod od njih odvrača.

Još ih je više zabrinjavalo, što se pojavili toliki potajni ozdravljenici. Otkrivali tajne dosad nepoznate. Isus je naime mnoge ozdravio na samu i zabranio im, da o tom što pripovijedaju. A gle sada je sva Palestina odjekivala pohvalama i slasvojevima zbog čudesa, koja je činio Isus. Sada nisu htjeli ostati u tajnosti ni ovakvi ozdravljenici. Usprkos zabrane neheskoga Čudotvorca mislili su, da su i oni dužni, da se javu i dadu Mu hvalu. Govorili su, da je ovaj veliki prorok sama poniznost i čednost. Njegova pak čudesa djela nisu tašti igračkati. On ih nije činio iz čežnje za taštom slavom. On ih je učinio iz sažaljenja, sanilosti i ljubavi.

I dok su oni tako govorili o Spasitelju, On se možda nalazio u samoci i molio. Ili je na samu, okružen samo Apostolima, ozdravljivao koga bolesnika. Kao što je to primjer ozdravljenja gluha i nijema čovjeka: «I dovedu k Njemu gluha i nijema i zamole Ga, da stavi na nji ruku. I uzevi ih iz naroda na samo stavi prste svoje u uši njegove i pljunuši dotac se jezika njegova. I pogledavši na nebo uzdahnu i reče: Efta, t. j. otvori se!»

I odmah mu se otvorile uši i razriješ se svesna njegova jezika i govorio pravilno. I zabrani mu, da nikome ne kazuje, ali što im je on više zabranjivao, to su oni još više razglušivali. I izvanredno se divili govoreći: Sve je dobro učinio: i gluhe čini da čuju i nijeme da govore (Mk 7, 32—37).

Uzeo je bolaznoga nasamo, da ga tako udalji od svega, što bi ga rastresivalo. I svu njegovu pažnju da svrati samo na čudo. Da to zauvijek zapamti i više nikada ne zaboravi.

Stavlja mu prst u uho i dotiče se njegova jezika slinom. Time hoće pokazati bolesniku jasno ono veliko, što se s njim događa. Hoće ga upozoriti, da sila iz Njega izlazi i prelazi na uho i jezik bolesnika. I od toga časa slaboumni čovjek imade savršenu poruhu svojih tjelesnih udova i svoga duha i govori pravilno.

Spasitelj je ozdravljivao mnoge pred mnoštvom naroda. Druge opet na samo. A neke opet na daleku udaljenost. Ali još je jedna okolnost vrlo važna, a to je ovo. On je zalazio i u

kuće i uspinjao se uskim i tamnim stubama, da pronade bolesne. On je ulazio u siromašne kolibe i prilazio k bijednim bolesničkim ležajima. Činio je to zato, jer je Njegova prisutnost bila često potrebna. Radilo se naime ne samo o bolesnom tijelu, nego često još o bjednijoj duši. Tada je Njegov blagi i umiljati glas, njegov mihi i ljubazni pogled stierao put, kojim je milost Božja ulazila u dušu. Svojim naime osobnim saobraćanjem Spasitelj je mnogoga spasio i ozdravio.

Spasitelj je obično izbjegavao da bude slavljen od naroda. Evangelista sv. Marko pripovijeda, što je radio ozdravljeni gubavac i kako se Isus vladao: «I dođe k Njemu gubav i moljaše Ga na koljenima: Ako hoćeš možeš me očistiti. I smilovavši mu se pruži svoju ruku i dotaknuvši ga se, reče mu: Hoću, očisti se!»

I otide guba s njega i očisti se. I zaprijetivši mu odmah ga istjera i reče mu: Paži, nikomu ništa reći; nego idi pokazi se svećeniku i prinesi žrtvu za očišćenje svoje, kao što zapovjedi Mojsije za svjedočanstvo njima.

A on izišavši počeo glasno pripovijedati i razglušivati događaj, tako te Isus nije mogao više javno u grad ući, nego je bio napulju, u pustim mjestima, i dolazili su Njemu sa svih strana.» (Mk. 40—45).

OTVORENO SRCE

Mjesec lipanj posvećen je Presv. Srcu Isusovu. Crkva nam stavlja pred oči lik Gospodina našega i donosi pred nas Njegovo ljubavlju ispunjeno Srce. Uz ljubav to Srce obavilo je svojemu krunom, na sredini stoji križ s plamenim jezicima, a sa strane se nalazi duboko otvorena rana. Pitajmo se, što nam označuju ovi simboli (znakovi): trnje, križ, plameni jezici, i rana?

Trojna kruna prikazuje nam ravnodušnost, i nemilost vojnika, koji su je Kristu postavili na glavu i predražnja, koja je Krist morao toliko puta pretrpjeti. Križ, na kojem je On visio, pokazuje nam njegov bolesnički krevet, na kojem je za nas završio svoj zemaljski život. Rana pokazuje nam, kako je Krist kroz sav svoj život sve dao za nas i nikad nije ništa za sebe zadržao, pa ni sada, kada je mrtav. Dopushta da Mu otvore i Njegovo Srce, da se tako osvjedoče neprijatelji Njegovi, da je mrtav, a nama da pokaže, da i zadnju kap krvi svoje proljeva za braću svoju. Plameni jezici nam govore o Kristovoj neumornoj ljubavi, kojom se Krist žrtvovao za cijeli grijehni svijet.

Prođe su Njegove muke i danas ih više ne možemo trpjeti, ali onda, kada je stupio na hrabo u smrt, tada je mnogo trpio, uzmišljajući na sebe sve grijehe svijla nos i svakoga pojedina. Trpio je nevidljivo u duši svojoj, poradi grijeha, koji su učinjeni, a također i poradi tvojih vlastitih grijeha.

Križ na Srcu Isusovu i trojna kruna, pokazuju nešto, što je već prošlo. Pla-

Kad bi Isus nekoga ozdravio, zapovjedio bi svima, da nikomu ne kazuju što se zbiljo. Tako je predstojnik zbornički Jair molio, da dođe i ozdravi mu bolesnu kćer. Međutim mu javiše: Umrija je kći tvoja, ne trudi više Učitelja! A Isus čuvši to reče mu: Ne boj se, samo vjeruj, spasiš će se. Kad (Isus) dođe u kuću... uze je za ruku i povika govoreći: Djevojko, ustani! I povrati se duh njezin i odmah ustade; i zapovjedi, da joj dađu jesti. I veoma se diviše njezini roditelji. A On im zapovjedi, da nikome ne kazuju, što se zbiljilo (Lk 8, 49—56).

Samo jednom je drukčije naredio. Kad je istjerao davice iz nekoga čovjeka: «Čovjek iz koga iziđeš davli, molio ga, da bude s Njim. Ali ga Isus otpusti govoreći: Vрати se kući svojoj i pripovijedi, što ti Bog učini. I otide pripovijedajući po svem gradu, što mu Isus učinia (Lk 8, 38—39).

Zašto je to učinio? Zato, jer u ovom slučaju nije Mu se nitko divio. Nitko Mu se nije klanjao. Nego se sav narod iz okoline Gerazenske, gdje se to zbiljo, vrlo prestrašio i molio Ga, da otide od njih. A On je to i učinio. Ali je zato nalazio ozdravljenima, da o tom govori, kako bi se time narod umirio i naveo, da u tom gleda djelo Božje.

Tako je mudro radio Učitelj, Sin Božji, kome je bilo stalo samo do slave Božje, a ne svoje vlastite.

mens jezici i otvorena rana govore nam o našem sadašnjem, o našem, što je ostalo i što ne će nikada prestati, a to je ljubav Kristova srca prema ljudima. Došao je u ovaj svijet iz ljubavi prema nama, tako da nas ne će nikada ni ostaviti. U tom Srcu, otvorenom ko-pljem, neprestano struje osjećaji božanskog miloštra prema nama, i neluznjaka dobarota, a također i prema onima, koji št alazae u grijehu. Krist ljubi i grijehnike, i čekaa čas, kad će se povratiti pod Njegovo okrijie, kada će ove zalutale ovce doći natrag u Njegov ovelnjak. I u tom ovelnjaku, Crkvi Kristovoj, poklonimo se zajedno Srcu Isusovu, koje stalno boravi u tom životu svetohranitaju ljubavi, i ovdje ćemo naći sve ljepote i veličanstvenosti, sve njezinosti i svu čistotu; naći ćemo miloštraost, to jedno mjesto, gdje se susreću pail stvojeni i vazda slavno Božanstvo. Kad nam toliko daje to Presv. Srce Isusovo, zato nikada ne smijemo zatvoriti pred tim Srcem svoje bijedno srce. Moramo Presv. Srcu neprestano uvračati dar za dar, vjernost za vjernost i ljubav za ljubav.

SV. IVAN DELLA SALLE proglašen je od sv. Oca Pija XII. za zaštitnika učitelja, odgajatelja mladeži. Sv. Ivan della Salle rodio se 1651. u Reimau u Francuskoj, gdje je osnovao kao svećenik Institut braće krišćanskih škola. Bio je proglašen svetim 1900, dakle točno prije 50 godina.

«Gospodine, Bože moj,
u Tebe se uzdam: spasi
me od svih, koj su me pro-
goni, izbavi me, ašlelaja.»
(Ps. 7, 2).

Na Stepenicama danalio
sv. Mile

Odupri se napasti

Radosi, čari i dobra svijeta sluju na put našoj težnji za savršenšću. No ima još jedna zapreka na tom putu naše kreposnog života, a to su napasti, kojima nas neprijatelji naše duše, dav, izravno napada. Sv. Petar apostol kaže: Naš neprijatelj davio obilazi oko kao ribiči lav i traži koga da proždere. Sam Gospodin Isus bio je napadovan u pustini od devila: Kaži da ovo kamenje postanu hiejobovi. Baci se u brama, andeli će Te dočekati... Sve ovo daš Ti Tebi, ako padneš pa mi se pokloniš. Nema dakle toga, koga ne bi davio napadostava, kad nije od toga potšteden ni Štu Božji.

Davo nam šapće u duši, da je zlo dobro, a dobro zlo. On nas rado mamli u naše stare grijehe, kojih smo se već ostavili. Budi griznju savjesti za okajane grijehe i tako nas stavlja u tjeskobu. Siraši nas vječnim prokletstvom za bivše naše grijehe, koji su nam već davno oprošteni: te nas tako tjera u očaj. Napada nam razum i srce grijehnim silkanama, da nas zavede na zlo. Na bezbroj načina mudri nam taj naš nepomirljivi neprijatelj svoje laži i varke, da onda alavilj slavije nad našim pedom. Nikada ne od okuže oružja, makar koliko puta bio potučen, i zato je život na zemlji neprestana borba protiv njemu, našem zakletom neprijatelju.

Ima dvojie što goni paklonog neprijatelja, u svim silama radi oči toga, da nas upropasti. To je mržnja na Boga i zavist, koju osjeća prema nama ljudima. Zaradim nam je, što smo djeca Božja, a on očajnik. I to 463 žil krepoumni životom, više ljudi Boga, teži za savršenšćom, to ga jli duh vje napadi. Takov bi mogao više od drugih proslaviti Boga svojim krepoumnia i sjajnije sjeti na ono prijatelje u nebu, s kojega je on bio nebeski sbađen. A to sve treba zapriječiti svagrijehna napastima i zamamnim varkama i lažima. Joka kuša da sruži i vjorne krepoumne, Juda unštava, a onda traži punomeć, da nastupi protiv apostela. Spasitelj kaže apostolima: «Davo je tražio, da vas rodeta kao pšencima. Sv. Pavlo apostol, koji je tako duboko ljubio Krista, luži se na žestoke napasti koje se u njime tiraju kao klatovom igrobom. Zato duhovne osobe neka ne gube hrabrosti i neka ne budu nemirne, ako budu napadane od ružnih misli i svakakvih drugih napasti. Takovi davolst napadaj može im biti jamstvo, da su Božji prijatelji, jer ži neprijatelj samo takove mrtvi i prugoni. Neka samo hrabro prihvate borbu i neka se ajete, da su i najveći avci imali da podnose silne napasti.

Zašto dozvoljava Bog, da nečisti duh napastuje osobito njegove vjerne slugue? Zato, da iskušaj njihovu krepoum. Kao što se zlato kuša u vatri, tako i Bog hoće da u vatri kušanje isproba anagu njihove vjernosti, veličnu i čistost njihove ljubavi i čvrstou njihove stalnosti. Sv. Bazilije kaže: Košite se u otluju lekušava krmilar, na utrkama trčati, u borbi vojnika, u naspovi čovjek brabati, tako se i krišćanin lekušava vjeh u napasti. U dobru je lakto dobru biti, na mući se poznaju ljudi. Zato Gospodin dozvoljava, da nam napastnik rije nečiste silke u mašti; narivava bogoumske pavoke, budi malodušnost, žalost i očaj i muči nas skrupulama i tjeskobom svake ruke. Gospodin to dozvoljava, da lekušia našu odanost i ljubav prema sebi.

Kada nam se dakle desi, da nas je davio uzeo oči za čili, te nas napada svagrijehni ružnjim napastima, nipošto ne ambjemo gubiti hrabrosti, nego treba da ušli u tmu nevoljama gledamo znaku ljubavi Božje, i budemo Bogu vjerni.

„Knez mira“

Cijeli nacije Ispari je posvećen presvotom Brnu Isusovu. Očiti ljudi taj majstor Crkva mač, svetac Isusova, mire i pomirenja mač, svetac Isusov i sam po sebi je Isus „Knez Mira“.

Kad se Isus prvi puta ukazao sakupljenim Apostolima, pozdravio ih je riječima: „Mir vama!“ On je česta u vjerskim svetim savjetima, dvostruko govori o miru. On je to koji radi dostojno i nobis na zemlji, da ljubavi dostigne a Bogom, mir ljubaviti obitelji, mir ljudskome društvu, mir svakakva peharstva i njegovoj duši. Zato je često govorio o miru i miriteljima, ali tako o daru Božjega.

I dolata je mir najveći dar, najveće blago i bogatstvo. Viditi se to i danas i upućuje čovjeka svijeta na mirna, i ova govora, svi za tim čeznu. I zadržati, i obitelji, i države, i narodi. Zato je osvojeno i Ebiotus i Ebiotus i Ebiotus naroda. Da radi o miru, Da istovremeno je, isto tako, da se postigne taj mir. Isprije pokušava razno načine. A Bog kao da je neposredno čovjeka. Na časovnik je, da se među nama nastano i prevu. Euharistijski Bag mira i pomirenja našega. On je već u Starom Zavjetu, a onda i u Novom pokušava putove i sredstva, koja vode k tome željanovanom miru. Zato nam zasigurno željanovanu sličnu svade opisanu u Sv. Pismu Starog Zavjeta. I onta sv. Pismo, koje je riješen takav sv. Pismo i poznajmo mir. Neka nam to samo Sv. Pismo pripovijeda:

„Abraham i njegov rođak Lot bili su bogati ljudi ogromnim stadoom ovaca i goveda. Putujući su sa svojom stadoom po Palestini. Njihovo se bogatstvo u stoci i životinjom, da već njihova imala dosta prokora, da zajecna živa.

Uzimalo im je dakle prostora, — ali ne za ljude, toga je bila dosta. Uzimalo im je prostora za stalo, koja se toliko raznosila, da nisu imala dosta pastunja. I zbog toga je došlo do sudove među pastirima Abrahamskim i Lotovim. A skoro i među samim Abrahamom i Lotom. Dek se Abraham i Lot, su njegova imala, i iste zajete ljudi, i ista imala odvažiti, isti posjed posjedovati i ota u istova strahu Božjem živi, nije među njima bilo svade. A kad su se jedan od drugoga odvojili, kad im se namoželo stado, faktori i njihovo bogatstvo, nastade među njima svada.

Nije se među njima rođila svada radi zavistnosti i lakomosti. Niti radi ljude i siromastva. Božtvo ju je proabilo i bogatstvo.

Nije se među njima rođila svada zbog raznog naziranja na svijet, dakle zbog načelnih razloga. Isto su mislili. Istu vjeru ispovijedali. Istoga Boga štivali. Rođila se među njima svada samo zbog gospodarskih, ekonomskih razloga. Zbog ekonomskog, gospodarskog prostora.

Vrlo je zanimljive i za nas pouzane, kako se taj spor riješio i nastao trajni mir. Abraham ga je riješio na zadovoljan način.

Abraham je bio stariji. On je bio bogatiji. On je dovcio Lotu i Kadoško zemljo u Kanaan. On je imao više sluga i podanika. Mogao je je dakle silom osigurati zemlju, koju je htio. Ali eto on najprije izjavi posiva Lotu k sebi i reče mu: „Svolim te, netes ne bude među nama svade nit među mojim i tvojim pastirima i podanicima. Je samo braca. Nije ni sva zemlja pred tobom? Odljdi se radije od mene! Ako ćeš ti na lijevo, ja idem na desno; ako li čest ti na desno, ja idem na lijevo (I. Brij 13, 8-9). I Lot je odabrao boju pokrajini na Jordanu, a Abraham je počao u Kanaan.

Nesto bi rekao, da je Abraham bio slabiji i propagutliji prena Lotu. Rećao bi onaj, koji ne pozna dala Božjega. Drukite je mislio mudri Abraham. On je znao, da je rećo blago savjetni mir, nego postići najveće gospodarske koristi. Znao je, da je mir i predavati gospodarskog blagoslova. Da je mir predavati svakog napredna. Znao je da je mir predavati svake naroda.

Stoga nam Sv. Pismo istie mir ina očito rećo, i sva zemlja. Svolim se i Lotu mir na svim stranama moćivost (3 Kr. 4, 24).

Isto tako Sv. Pismo govori, da je pokojni kralj Davidovo samo jedno

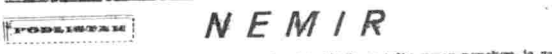
u Kristovoj Crkvi, a to je jedina katolička Crkva, postoji žvo učiteljstvo, koje je nepogrešivo u pitanju vjere i čudoređa. Nepogrešivo je posebna povlastica, kojom Kristova Crkva propovijeda Božju Objavu čistu od svake zablude po čitavom svijetu. Nepogrešivo je dana Apostolima i njihovim nasljednicima — valjanim učiteljstvima Crkve — i ono je posjeduje, kad tumači istine vjere i čudoređa.

Da u Crkvi postoji nepogrešivost, vidi se jasno iz Kristovih riječi. Nakon Zadnje večere, prigodom svečanoga oprosnoga govora, rekao je Isus Apostolima: „Ja cu moliti Oca, i dat će vam drugoga Tješitelja, da ostane s vama do vjeka, Duh istine... On će vas naučiti svemu i napomenuti će vam sve, što sam vam rekao... A kad on dođe, Duh istine, uputit će vas u svu istinu“ (Jv 15, 16, 17, 26, 11). Nakon ukazanja reće opet Isus Apostolima: „Primiti ćete silu, kad dođe na vas Duh Sveti, i bit će vam svi svjedoci u Jeruzalemu i po svoj Judeji i Samariji i do kraja zemlje“ (DAP 1, 8). Ovim je riječima Isus obćao Apostolima posebnu povlasticu Duhove Svetosti, Duh Sveti, koji je Duh istine, bit će upućuje us Apoetole. Posebna pat i nepogrešiva povlasticu Duhove Svetosti je ljubav svaki zablude, ona donosi s akom nepogrešivost.

Isus je svečanim načinom predao Apostolima vlasti propovijedanja i udjelo im je dao povlasticu nepogrešivosti, kad im je rekao: „Idite dakle i naučavajte sve narode... I ovo ja sam, a vama u sve dane do svršetka svijeta“ (Mt. 28, 19-20). Isus hoće da Apostoli propovijedaju s punim ugledom, da ih svijet prima kao Božje poslanike, koji samo istinu žele. A da mogu tako nastupiti, Isus im daje posebna pomoć; On će biti nepogrešivo u njima do konca svijeta. Otpsjedati i tragati pomoć Isusova ukličuju se bit nepogrešivo tako, da Apostoli ne mogu pogriješiti, kad je u pitanju ono, što treba vjerovati i činiti za spasenje. Obćetanjem i predajom propovijedi nije Isus odlikovao sauo Apoetole, nego i njihove nasljednike. Kako je po odrešiti Božje provoditi potrebno, da se kršćanska nauka propovijeda do konca svijeta, tako je i dar nepogrešivosti u Crkvi potrebno do konca svijeta. A kako Isus Apoetole propovijeda službu vije nasljednika, tako je s nasljednicima vezana i nepogrešivost.

Isus je nalozio vnu narodima svega svijeta primiti kršćanstvo. Ta obveza je tako teška, da se Isus prijeti vječnom progonu svakoga, što bi je odbio. „Ne je uzvjeranje i pokršćenje se, spasenje se, a ne uzvjeranje, odukt ć se“ (Mt. 16, 19). Ovakvo teško obavezu vjerovanja može Bog naloziti samo onda, ako je nauka čista od svake zablude. Protiv se nalme istinitosti, svetości i pravednosti Božjoj, da bi se Bog prjetio vječnom prokletstvom onama, tko ne je vjerovaci, kad bi nauka, koju našle vjerovati, mogla bit neistinita. Sv. Pavo piše svomu učenicu Timoteju: „Ovo ti prišava mladosti se, da će bno doći s tvojim mladost u dozu Božjem, kako se Crkva Boga živa, stup i tvrda istina“ (I Tim 3, 14-15). Sv. Pavo zove Crkvu stupom i tvrdom istine, jer se u Crkvi propovijeda samo čista istina, nauka bez trunika kakve zablude. Kad bi Crkva u pitanjima vjere i čudoređa mogla pogriješiti, tada ne bi bila ni stup ni grijehiti, tada ne bi bila živa, nego izaljka istine, ne bi bila ćuće, ovdje

Obćane ta velika želja u svca ljudskom za mirom? Tu je želju sam Bog najježio u svojoj krvi. Čovjek je nalme po ljudskoj naravi silno Božje ima razumu i silobolav volje. Zato se nesu brnati, što bude Bog što više siljan. Da to gospodine, mara našiti. Što Bog misli, što Sv. Pismo: „Nije mlaki su mlaki mra, a su snade“ (Job. 22, 11). Sv. Pavo također lijevo potvrđuje, da je Bog, Bog mira i več: „Bog nije Bog nerada, nego Bog mira“ (I. Kor. 14, 33). Bog ljudi mir, rećo, jedninstvo. Zato i mi to moramo ljubiti.

NEMIR

Pronar njegove sobe gledao je u malu borovu šumu. Kroz oblake je silom htio prodrijeti mjeseć, ali je svrsto oblaka bita jaka. Ivica je letao na postelji i stavljati ruke pod glavu, bio misli i očesnja promatrao tu sablasnu igru svijetla i tame. Do njega je doplova čina borova pod porozom, a njegje u dvijoj savitlo je. Da, a Ivić? Njemu se činilo, da je u toj sumornoj noći on živi mrtvac, čit koljega sjetio stihom ovičajaravo soub, njemu se činilo, da se tako u kutu nešto miče... Nekje je vrijeme sjedio na postelji, a onda se objaniljio prebacio na lice i jeao, strasno jeo. Savjest je progovorila: „U danu učinjenj grijeh pretvorio se u strasnu očiricu. Savjest je tražila zadovoljstina.

U noći je našlo zakrlopilo. Tizno se. Zepalio je svijetlo i pogledao na sat: Po noći i na crkvenom toranju je u taj čas udaralo divnjast. Bojao se utrnuti, Obuzao je neki glupi strah od sveći u postelji. Priče o duama, što ih je slušao po sat, seću ulaz očište. A kako je bijedno vrijeme električke snage ovičajaravo soub, njemu se činilo, da se tako u kutu nešto miče... Nekje je vrijeme sjedio na postelji, a onda se objaniljio prebacio na lice i jeao, strasno jeo. Savjest je progovorila: „U danu učinjenj grijeh pretvorio se u strasnu očiricu. Savjest je tražila zadovoljstina.

Vani je palo nekoliko kapi kiše. Kao da je neko plakalo... Vjetro je odobio jaku pruhala, a sarjelo je i vjehnu promuru se sagnjila. Mladić se opet uplašio. Kada je vidio, da je samo vjetar, beshomočno se opet bacio na jastuk... Suse se još uv-

islone, uputit će vas u svu istinu“ (Jv 15, 16, 17, 26, 11). Nakon ukazanja reće opet Isus Apostolima: „Primiti ćete silu, kad dođe na vas Duh Sveti, i bit će vam svi svjedoci u Jeruzalemu i po svoj Judeji i Samariji i do kraja zemlje“ (DAP 1, 8). Ovim je riječima Isus obćao Apostolima posebnu povlasticu Duhove Svetosti, Duh Sveti, koji je Duh istine, bit će upućuje us Apoetole. Posebna pat i nepogrešiva povlasticu Duhove Svetosti je ljubav svaki zablude, ona donosi s akom nepogrešivost.

Isus je svečanim načinom predao Apostolima vlasti propovijedanja i udjelo im je dao povlasticu nepogrešivosti, kad im je rekao: „Idite dakle i naučavajte sve narode... I ovo ja sam, a vama u sve dane do svršetka svijeta“ (Mt. 28, 19-20). Isus hoće da Apostoli propovijedaju s punim ugledom, da ih svijet prima kao Božje poslanike, koji samo istinu žele. A da mogu tako nastupiti, Isus im daje posebna pomoć; On će biti nepogrešivo u njima do konca svijeta. Otpsjedati i tragati pomoć Isusova ukličuju se bit nepogrešivo tako, da Apostoli ne mogu pogriješiti, kad je u pitanju ono, što treba vjerovati i činiti za spasenje. Obćetanjem i predajom propovijedi nije Isus odlikovao sauo Apoetole, nego i njihove nasljednike. Kako je po odrešiti Božje provoditi potrebno, da se kršćanska nauka propovijeda do konca svijeta, tako je i dar nepogrešivosti u Crkvi potrebno do konca svijeta. A kako Isus Apoetole propovijeda službu vije nasljednika, tako je s nasljednicima vezana i nepogrešivost.

Isus je nalozio vnu narodima svega svijeta primiti kršćanstvo. Ta obveza je tako teška, da se Isus prijeti vječnom progonu svakoga, što bi je odbio. „Ne je uzvjeranje i pokršćenje se, spasenje se, a ne uzvjeranje, odukt ć se“ (Mt. 16, 19). Ovakvo teško obavezu vjerovanja može Bog naloziti samo onda, ako je nauka čista od svake zablude. Protiv se nalme istinitosti, svetości i pravednosti Božjoj, da bi se Bog prjetio vječnom prokletstvom onama, tko ne je vjerovaci, kad bi nauka, koju našle vjerovati, mogla bit neistinita. Sv. Pavo piše svomu učenicu Timoteju: „Ovo ti prišava mladosti se, da će bno doći s tvojim mladost u dozu Božjem, kako se Crkva Boga živa, stup i tvrda istina“ (I Tim 3, 14-15). Sv. Pavo zove Crkvu stupom i tvrdom istine, jer se u Crkvi propovijeda samo čista istina, nauka bez trunika kakve zablude. Kad bi Crkva u pitanjima vjere i čudoređa mogla pogriješiti, tada ne bi bila ni stup ni grijehiti, tada ne bi bila živa, nego izaljka istine, ne bi bila ćuće, ovdje

izrijekom naglašuje nepogrešivost crkvenoga učiteljstva. I kao što je bita zadnja Crkva propovijedanje Objave, tako joj je bita svojstvo nepogrešivost, jer bez nepogrešivosti nema uspješnoga propovijedanja.

Apostol su bili tako svjedomi svoje nepogrešivosti, da kažu, kad bi i Andeo a neba učio drukičje nego oni uče, ne bi mu smjela vjerovati. „Ali ako i mi, ili Andeo a neba navijest vam Evanđeje protiv onoga, što vama navještavamo, proklet da bude. Kao što prije rekomo: i sada opet velim: „Ako vam tko navijest crkvičje protiv onoga, što pravitel, proklet da bude“ (Gal 1, 8-9).

Što kaže naš čiti razum o nepogrešivosti u Crkvi? Razum traži nepogrešivost, slade se s njome i odobrava je. Kod svake spomajae razuma traži sigurnost, da je istinita. Što su ljudi pitajući za život važnija, to kod njih razum traži i već sigurnost. Kod vjerskih pitanja, a napose kod objave vjere, razum traži potpunu ili apsolutnu sigurnost, jer o vršenju vjerskih obveza ovdje i zemaljski i prekrasni život, vjerna nauka vjere nemore. Razum umije ovazie: Bne, koji je objavio vjeru i traži ž vršenje vjerskih dužnosti, post ješnjeg vjorne proposti, morao se je usložno pobrinuti i za nepogrešivo učiteljstvo. Kad objavljena vjera ne bi bila čista od zablude, tada bi na samoga Boga padala krivnja za zablude.

Božja nauka, sadržana u svetim knjigama Staroga i Novoga Zavjeta te Usmeno predaji, kaži je tumači nepogrešivo učiteljstvo Crkve — te je naše katoličko pravilo vjere. Sv. Augustin opovijada, kad je: „Iste ne bila vjersvoga Evandjelja, bude me ne bi te u nukao ugled katoličke Crkve.“

Goska i usvonići

Isusova preča govori o čovjeku, koji je predlo večnu večeru i počeo svoje glasnik, da pozovu krate i staloše se uzavrećte izgorećti, izmisljati različite razloge, zašto ne mogu doći. Tada goskodomčan po drugome, sakupje i silaha i siljepe i brome, pa kada je još preostalo mjesto za njegovim stolom, pošla služba, da izđu na putave i da sazovu ljude: I reće još, da nijašod od onih zavisti ljudi, koji se ne odavčue, ne će očetiti večere njegove.

Šta, Gospe, tko nam sve posiva u svoje krajnjem ruku. On nam svee, blago i i ljubaviju, kakova ništa i nigdje u svijetu ne možemo naći. Zove nas za čitava našega života, da budeme pripravni unoi u Njegov dom, kada bude čas, kojega samo On jedini zna. A ipak, koliko se puta izgorevamo, bijednim, naštetnim razlozima, da ne bismo morali poslušati Njegov pozivi? Koliko puta izmisljamo zapreke, da ne možemo Njegovu pitem — koliko puta i sam siro školni, da posprejeme, kako su naši razlozi i veliki, i razumni, i opravdani. Ovo je strašna zabuda, da ne spoznamo li za vremena, kako kravo čimho, lako možemo izgubiti najveće i posljednje sreću. Ovo je krvava kaznja, kaznje nikada ne ćemo moći popraviti, i žalud će biti naše žalbe i naše kajanje.

Sjećamo se Gospodinove općenite u Njegovoj priči: Brinimo se za svoje zemaljske potrebe, radimo svoje poslove, ali ne zabavujemo nikada, da pošlje ovoga života postoji i drugi život, za kojega se moramo pripraviti. Naše vrijeme na zemlji je kratko i ne smijemo očajidati velike odluke na neizvjesnoga budućnost. Svaki naš dan u čvome svjetlu neka bude i naša priprava za potražud u vječnost. Svakdo naše drugo bižak tako, da na čom pomnirati straha pred poslednjim sudom vječnoga Gospodara života i smrti.

AMERIČKI OSEMANCI NA SINJU

U Samokovnu sv. Katarine na Sinju boravila je oko 4 mjeseca jedna znanstvena komisija iz Sjedinjenih Država. Komisija je američki mikrofilmni oko milijun stranica različitih rukopisa. Sada će učenjaci cijeloga svijeta moći proučavati bogatstvo ove znanstvene r...

NAŠE

SVETI VID

Medjelja po Duhovima 11. VI. 1950.

Sv. Mišo počina ovaj: Gospodin je svoj zaštitnik i lazeće me na širinu: **Sve što me je me ljub: Ljubiti te, Gospodine, krepostni mi: Gospodin je moje tvrdave i moj zakon i moj izbavljenje.**

U Poslanici uči nas sv. Ivan, kako treba da ljubimo jedan drugoga djelom i riječima. »Predragi! Ne čudite se, ako vas svijet mrzi. Mi znamo, da smo la smrti preneseni u život, jer ljubimo bratru. Ako ne ljub, ostaje u smrti. Sv. Pavao je, što mrzi brata svojega. A bratstvo, da nijedna ubojica nema u sebi krmoga života. U tom smo upoznali ljubav Božju, što se od žrtvovanja za nas, ona smo dužni žrtvovati se za bratru. Ona ima obara ovoga svijeta i vidi svoga brata u potrebi te pred njim zapori svoje srce, kako ostaje u njemu ljubav Božju? Sve mi je, ne ljubimo bratru ni Jezikoma, nego djelom i ljubavlju.»

U sv. Evandjelju (Luka 14, 10-24) pričja sur farizejima prču o velikoj večeri. U ono vrijeme reče Isus farizejima ovaj: Neki dođahu pired veliku večeru pozovu mnoge. I kad je bilo vrijeme večere, pošalje slugu svoga, neka kaze svaznanim, da dođu, jer je sve pripravljeno. I pošao se izgovarati svi zajedno. prvi mu reče: Kupio sam zaselek i moram poći da ga vidim. Mlčim te, isprichi mi! A drugi reče: Kupio sam ja jedna volova i idem da ih obrušim. Mlčim te, isprichi mi! A treći reče: Oženio sam se i zato ne mogu doći. I kad se sluga vratilo, javi to svomu gospodaru. Tada dopašne ljudi zavjedly svoje ruce iđi brzo na trgovel gradilice niče ljubeći ovamo siromaha i slaba i šljepce i trbome. I reče sluga: Gospodaru, učijeno je, kako si zavjedly, ali još ima ljubav: Tada gospodar reče slugi: Izđi na putevje i među ograde, pa prišli da dođu, da mi se napuni kuća. A kažem vam, da nijedan od onih, koji su bili pozvani, ne će ostaniti moje večere.»

Povsk: Kruža gospodarova je sveta křiva, a večera je sv. mlkost božansha sveta Pričest. Svi smo pozvani na dušvno gozbu, da pe njoj postanemo Bogom sjedjenici i članovi Njegovog noma i baštinici Njegova bogatstva. Blago onima, što ostavio zemaljske brige radišiti, koje i tako prolaze kao sjena, a primie uz duhovne radosti, koje Gospodin nušiti. Zemaljske radosti i brige smo su nam zapreka, na našem putu u čestot, k Bogu. Odnosivamo se dakle ka Gospodajem te pristupajmo rado Njegovu svetonu stolu, da ostanemo govori dragi prijatelja.

Redko se na Sfiliji. Njegov otac Hišas prošlo ga na odjeđ dadiše Krescencijem. On je daleko ljub krštititi u dogovoru sa svojim mužem Modestom, koji je bio i Videv učitelj. Od rane mladosti on kao vešni vjerti i ljubavi prema Kristu Bogu i Spaštelju.

U dvadesetj godni preuzeo ga otac od dadiše. Radovno se njegovu lijeptom vladaju, ali se nasrdio, kad je saznao, da je Vid kršćanin. Otac je najprije mluo nastojao, da smu odvratiti od kršćenstva, ali kad je sv. Vid ostao nepokolebt, nemitno ga je sam izbjevao do krst. Sv. Vid se vredoše, da može trpjeti za svojega Boga.

Otac ga je prijavio i sucu Valerijanu. I pred njim je sveti djecač neustrašivo ispravljelo svoju vjeru u jednoga pravoga i žovoga Boga Isusa Krista. Na to ga je sudac dlo žestoko izbičevati.

Uskoro iza toga izbio je progon cara Dokačeljana protiv kršćana. Modesto i Krescencija pobjegli su sa sv. Vidom u Jutru Italiju. Ali i tamo ih je zahvatio progon sv. Vid ih je sa sv. Krescencijem i Dokačeljana, pa je car pozvao sv. Vida, da za to dobročinstvo žrtvuju poganeštvi bogovima. Ali sv. Vid toga nije htio učiniti. Rasrden car

dao ga je baciti u kotoz vrelona ulja; zajedno sa Krescencijem i Modestom. Nijima to nije malkodiše, nego se u krotu vrelona njima pjevati Bogu hvaku, kao nekak tri Misidije u užerenju peći.

Zatim su bili bačeni pred divlje zvjeri, ali su one mirno legle pred noge sv. Vida, kad je on nad njima naćinio znati sv. krža.

Konaćno ih etavise na mućka. Za vrlime toga mućenja sve troje su unšli mućnićkom smrću 15. lipnja g. 303.

Sv. Vid spada među »Čestnost Pomoćnika. Staje se kao pomoćnik u bolestima očiju, padalice i razlićih drugih živaćnih bolesti (na pa. bolesti zvanog »ples sv. Vida«).

U srednjem vijeku bilo je vrlie raćne škole stovajene sv. Vida po Italiji, Francuškoj, Njemačkoj i u drugim zemljama. Glavno sjedište stovajena sv. Vida bila je benediktinska opatija Korveij u Njemačkoj na rijeci Renar. Oko 1300, mjestu škole sv. Vida kao zasitnika. Znamenito je sveteše sv. Vida u Pragu. Tamo se nalaze moći sv. Vida, koje je car Karlo V. donio iz Italije g. 1355.

I kod hrvatskog naroda ima mnego crkava u čast sv. Vida.

Na Tijelovo

Bio si liošen na otkaru
U presvetom Sakramentu
Gledati sam Te svetim oćima
Od radosti i ganca.
Moliš sam: Ti znaš moje boli,
Cuj, vapaj djeteta svoga!
Milostidim me svojim oćajmi,
Ljubavi svetonu nagradu,
Privliti me na Božanske grad,
I cjelov mi poduž njaru.
I doved me, gdje nema težlja,
Već jedina Ti si sreća,
Gdje Sunce vječnosti sjajem zlati
Božansko Prijateljstvo tvoje.

DUHOVSKO PROTJEŠJE NA NEBAŠKI BISTRIČI

Od 24. do 26. svibnja održano je sv. oćano prošjenje na Invokavitom narodnise prošjenje. Mlčim blazlet. Punoje bila se potaknuo veliku manštvu vjerna nima, a to se vidi po tome, što je postojelo oko 10.000 sv. Prijelici. Sve duno je vladalo na prošćenju usvaton red i usvaton na pobehnoš prema Majci Božjoj.

Upozorjava se vjernici, koji kaze lisa dotadnja, da sa sobom ponesu svoje loćimstaje i hramu.

ODAZOVIMO SE SLOBODNIM PRISTANKOM

Obnrti žalostu radiš pregore mlute i smrti Krista Gospodina sv. Ciriva ne može na Veliki četvrtak svedenim našćinom proshaviti ustanovljenja presvete Euharistije, nek je radi toga ustanovila blagdan Tijelova, koji je cijeli kršćanstvo svijet na najsvetešnju našin proshavio prošlog četvrtka. Blagdan Tijelova je blagdan beskrajne Kristove ljubavi, koji je On iskazao ljudima baš onda, kada su lita oni spremanli najsvetešnju pozivajenje. Nije Krist ustanovio Sakrament Ljubavi onda, kada se je narod spemao, da Ga proglašaju Krescencijem, nego da ustanove Sakrament Ljubavi, ali onda, kada mu je imnostvo u trbušnu kilicilo »Hosana sine Davidove«. Otajstvo Ljubavi je On ustanovio one noć, u kojoj Ga je Juda Isak i Petar zatajilo, u predvećerje pregazilo svoje mluke i smrti na križu. Može li se zamisliti poštrvovnije ljubavi, dareljivije predanosti, velikodušnije opranja? Po tome smo upoznali ljubav, što je On položilo svoj život za nas, kada radi toga sv. Ivan u današnjoj Poslanici.

Sv. Evandjelje današnjeg liturgije sadriži Isusovu priču o ćovjeku, koji je piredno veliku večeru, na koju je pozvao mnoge. Isus Krist je taj, koji je uoći svoje pregore mluke, piredno ćovječanstvu najveću i najuzvištelju

gozbu. Na tu gozbu Krist je pozvao ćovječanstvo svih vremena. Trpeza ove božanske gozbe prostira se nepredeljno kroz vjekova. Tu trpeza kćešćiti pristanku od Isusa do nraša i od nraša do Jutra kršćana, koji gladuju za Krušama, Svetosti i Milosti. Oni se kupe oko ove trpeze, da blagaju djele Kristovo, da se napajaju Njegovom predragoćinom krvlju; sudjeluju u gozbi, koja ih ćini djenicima božanskog života Kristova. I zatim palaze u svagdašnj život, da primjerom dokazuju ljubitiost ali ne živim ni djeteljem više ja, već Krist živi i djetelju po meni. Kojeg li dostojanstva, ali i koje odgovornosti?

»Sloboda, najćilnitiše naravno dobro, daje ćovjeku tu oćliku, da sam odlučje u svojim djetelma, da sam postojie gospodar svojih ćina, kaže u jednoj svojoj enćileti papa Lav XIII. U ćinjenući ćovjete slobode leži tvaj sviti život, ali ne živim ni djeteljem više ja, već Krist živi i djetelju po meni. Kojeg li dostojanstva, ali i koje odgovornosti?

»Sloboda, najćilnitiše naravno dobro, daje ćovjeku tu oćliku, da sam odlučje u svojim djetelma, da sam postojie gospodar svojih ćina, kaže u jednoj svojoj enćileti papa Lav XIII. U ćinjenući ćovjete slobode leži tvaj sviti život, ali ne živim ni djeteljem više ja, već Krist živi i djetelju po meni. Kojeg li dostojanstva, ali i koje odgovornosti?

diješe. Oćadare razumeće ćovjek može spoznati sam sebe, može spoznati svoj životni ćilj, oćadare slobodnom voljom on može slobodno sudjelovati u Bogovu u narćtima Njegove Provinciji, koji su upereni na postojieću ćovjete litaćne svrhte. Jer je slobodan, ćovjete li i odgovoran za svaku svoju kćiljenu odluku, za svako svoje promišljeno djele. I kada Bog ćini sudjelovanje svega života u vječnosti one, koji svojom slobodnom voljom suraduju sa našćim nama Njegove Provinciji, a kada oćni nagradu utraćuje onima, koji svoje om oćiljaju tu suradnju, onda On ne ćini nikome křivice. On oćmo postojie volju, koju je ćovjek iskazao u svetonu zemaljskomu životu.

Svi smo mi pozvani, da slobodnim pristankom postanemo sudjelnici božanskoće gozbe, da slobodnim pristankom suradujemo s Bogom u djetlu našćeg vjelenog spemajnja. Sve nas je Gospod spemao, jer nas sve ljubje. Ako nima katkada izgleda trnoviti put, kojim nas Provincijom vodi, ako nam se ćini; da nas Bog više vodi putevima, koji neću putevima ufeće, pristupimo stolu Gospodjem i kažimo Kristu: »Ljubiti Te, Gospodine, jakniti moja; Gospodine, tvrdave moja, zakon moj i ljubiti tely moja.»

Iz beskrajne ljubavi

Jesie li kada u životu sreći dobru ćovjeka? Ako jeste, onda ga ne možete izoraviti. Nista nas na svijetu ne prićeći toliko, koliko doćkrota i ljubav. Ali na jedna ljubav, koja nadmašuje sve ljubavi svijeta: to je ljubav Kristova. Isus Krist je jednom prićikom rekao sv. Kantonini Genovešio: »Kad bi ti bila, koliko je ljubim jednu jednu ljubav!... Ali to bi bila posljednja stvar, koju bi ti spemajna, jer bi ti umirao.«

Bezizmerna je ljubav Kristova prema nama. Za svojega zemaljskog života, On nam da potkaže svoju božansku moć, Isus je mogao isušiti more i dati nam svjetlobe sunca i mjeseca. Kao najvijeću hrijlja Njega je mogla pratiti i dvoriti vojva Andela. Ali Isus je skroman, pa hoće da bude ćovjek, kao i mi. A što? Iz ljubavi!

Isus je mogao satri mjenjaće i provuće u hramu, ali nije. Mogao je martiti na lice mjesto one, koji su Ga dloći strmoglaviti u ponor, ali nije. Mogao je ko iz krivo protiv Njega svjetlobe, ali ni to nije nija. Mogao je obrćiti srah velikog svćenika i sve, koji su mu spremanli najsvetešnju posteljenu křivnu. Mogao je jednim bljeskom zrakom umlćiti Judu u onoć izdajnićkoć. Mogao je oduzeti život svim svojim neprijateljima... Ah On toga nije htio. Zašto? Iz ljubavi.

Svoju pravodnost isakazuje na predmetima: na neprednoj smrti, na svćinjenući, u Geraci, gdje je ljudima bilo više stalo do blaga zemaljskoga, nego do nebeskoga. Ali Njegovu pravodnost umlćie pred ljudskim ćovjinima. Iz beskrajne svoje ljubavi, On daje vremena svakome da se pokaje. Iz beskrajne svoje ljubavi On daje život za neprijatelje svoje, za svoje grješnike, i svoje Magdalene, za svoje rabojnike, za svoje tućelje, za svoje krvnike, za svoje izdajnike, i za svoje nevjerne ućenike. On daje život svoj za grješnike, a gdje bi im On život oduzeo?

Kad razmatramo život Isusov, najviše nam privlaći Njegova nezizmerna ljubav, Isus to je želje, da je došao na zemlju da doneće oćanj ljubavi i nista druge ne će nego da se zapali i da gori (Lk 12, 49).

Kad god ljudi zaboravljaju na Njegovu ljubav. On ih podćeja na različite načine. On šalje propovjednike svoje ljubavi: sv. Franju Asketika, sv. Dominika, sv. Franju Krsćerovskog, sv. Ivana od Križa i mnoge druge. U naša doba Isus pe svojim svćedenicima osobito širi poćobnost prema Njegovu Prezvu. Sruć Isu je, mi pod oćem smatramo najćilniti život. I mi u poćobnosti Prezvu. Sruć šćujemo tćejerno srce Isusovo i Isusovu ljudsku dušu i njegovu božansku surćost i pravodnost i ljubav. Mi u toj

poćobnosti šćujemo ćilje: nisterni Spaštelju život. Ali Isusova ljubav nas posebno privlaći u toj poćobnosti. To Isus i hoće. Jer On govori apostolu i evandjelista svojeg Srca, Margareti Mariji: »Zedna sam ljubaviti! To hoće i Crkva, mlćitno Tjelio Kristovo, jer se u ćiljanjama Sruć Isusovu poćobno isťu i brojem i lijeptom i snagom zavi, koji nas sjećaju Kristove ljubavi. Sjetimo se samo neklij zavija, kao što su ovi s'djelci: »Sreć Isusovo, žarko oćilniti ljubaviti. »Sreć Isusovo, dobroće i ljubavi punos. »Sreć Isusovo, štrpljivo i mnogosć mlčardos. »Sreć Isusovo, bogaće za sve, koji zavijaju Tebe. »Sreć Isusovo, izvure sve ufeće. »Sreć Isusovo, spemajenje onima, koji se u Tebe ufejau. »Sreć Isusova, ufanje onima, koji u Tebi umiru.«

Ovim zasivama dodajmo ovoga ćasa naš oćasni lativ: »Sreć Isusovo, koji nas beskrajno ljubiti, da ja i mi ljubimo Tebe. Da ti ne budemo nezahvalni. Privedi nas svojoj gozbi na zemlji, gdje je kruh, koji hram ljubavi, gdje je vino, koje jaća ljubav, privedi nas svojem prvog petka u mjesecu k sv. Prijelici. Daj da Ti na zemlji uzvratimo ljubav, pa da u nebu zaronimo u beskrajnu ljubav Dvojega Sreć, koje jest jedina radost i poćupni srećav.

SVETA ĆOVINA. Koncem mjeseca travnja stigao je u Rim na hodoćakće veliki broj uglednih linoćni, kćilje crkvicijevih tate i laćkih. Među crkvicijevih linoćnima osobite je zapaden djalost kardinala Michela Faulhabera, nadbiskupa la Münchena i kardinala G. Gaellera, nadbiskupa lionoga, zajedno sa grupom francuških hodoćasnika, 26. travnja je sv. Otac primio u svojom audijenciji (posjet) predsjednika Italije Republike O'Castalija zajedno sa gospodinom i dan kasnije francuskog katolikćkog pjesnika Paula Claudela (Pol Kloede) zajedno sa grupom glumaca i umjetnika pariške glazalnice Hebertot. Ovi su pred sv. Oćom recitali oćadarene odlomke iz pjesnikćkih djela spomenućeg francuskog pjesnika. Sv. Otac, zahvalivši se na pažnji narava je Claudela najvećim katolikćkim pjesnikom današnjega vremena.

Osim ovih uglednih linoćni došlo je u Rim i veliki broj hodoćasnika iz oćijeloga svijeta. I. svibnja došlo je svući hodoćakće od oko 500 ljudi iz Južne Americe iz države Venezuele.

Jos uvijek dolazi veliki broj hodoćasnika pjesice. Tako je iz Luxemburga stigao Matthias Gltz, koji je 1896. goći u Lavru. Oćmo goćmo u svetonu raćilae nogu i kada je pjesice došao još tećernu zahvaliti za iskazanu mlćost, i

Energija života

Pod energijom se općenito razumijeva sposobnost za rad. Kod živih bića to je sposobnost kojom biljke, životinje i sam čovjek zgrađuju svoje tijelo, kojom njihove stanice i organi rade, kojom se kreću i obavljavaju sve poznate radnje. Odakle ta sila, energija života?

Rad biljke nije važan samo s materijalne strane, što se iz ugljika i vode (asimilacijom ugljicnog dioksida) stvaraju organske tvari, t. j. hrana za sva živa bića. On je značajan i s druge strane, jer se u biljkama odigrava jedan od najvažnijih procesa u prirodi, od čega zavisi sposobnost za rad i opstanak sveg živog svijeta na Zemlji.

Julius Robert Mayer, otkrivač zakona o održanju energije, kaže: «Priroda je postavila sebi zadatke, da svjetlost, koja se kreće od Sunca ka Zemlji, u letu zadrži, da je pretvori u čvrsti oblik i sačuva. A da se postigne ovaj cilj, na zemljinj površini, nalaze se organizmi, koji živeći primaju u sebe sunčevu svjetlost. Ovi organizmi su biljke. Biljni svijet obrazuje jedne rezervoar, u kome su sačuvane leteće sunčane zrake.»

Zelena tjelesca — klorofila zna, imaju dakle tu sposobnost, da sunčevu svjetlost prihvate i da je preobrate u kemikalju energiju i ne samo to. Ona premore dalje ovu kemikalju energiju u organsku tvarinu, na prvom mjestu u širokim zrnima, u čestici u maslu, u uljima i u celulozi, iz koje su osavijeleni stančići, zidovi većine biljaka. Ova energija u spojevnim tvarinama naziva kao potencijalna ili skrivena energija.

Proces asimilacije ugljicnog dioksida smatra se kao izvori cjelovitog organskog života, koji črpi svoju enagu od Sunca. A samo su zelene biljke u stanju da vežu sunčevu svjetlost. Na račun organske hrane, koja je stvorena u zelenim listovima, živi cijeli životinjski svijet, pa i čovjek. Naša životna sposobnost pokreće se dakle energijom, koja smo preko zelenih biljki dobili od Sunca.

Kak i kada zamru organizmi, mnogi od njih mogu ostati dugo vremena pod Zemljinu sačuvani zajedno sa svojom energijom. Rurla su ugljikova izvori ulja predstavljaju rezervoare Sunčeve energije, koju ljudi iskorišćavaju za ogrev, pogon strojeva i t. d.

Biljke se s jedne strane, a ljudi, životinje i strojevi s druge strane vrlo ljepo međusobno popunjuju i potpomognu. Ljudi i životinje kada dišu, a drvo i ugljen kada gore — vraćaju u zrak otrovni ugljeni dioksid. Biljka ga pohlepno upija i uz pomoć sunčanog svjetla rastvara na ugljik i kisik. Od ugljika gradi ona drvo i plod, a kisik izdiše u zrak. Time se ne samo čisti zrak od otrovnog dioksida, nego i povećava u njemu količinu kisika, koji je neophodan potrebni svakom živom stvoru. Ugljik kao drvo ili ugljen ulazi u stroj, a kao biljni plod u čovjeka odnosno u druga živa bića. U njima se ugljik spaja opet a kisikom u ugljčni dioksid. Pri tom se rada i oslobađa toplina, energija, koja pokreće stroj i živa bića. Ugljčni dioksid iz živih bića: čovjeka i životinje, se strojeva ponovno ulazi u biljke, da one od njega opet izgrade drvo, voće, žito i t. d.

Dok biljke, dakle, izgrađuju organske tvari — životinje i čovjek ih troše, a dok oni izbacuju otrovni ugljeni dioksid, biljke ga upotrebljavaju za izradu hrane. Tako postipna neprotivnost u prirodi služi skladu i postizavanju cilja: održavanju života. Takovi su svi prirodni zakoni: oni se osnivaju na suprotnosti, ali one su samo prividne, dok im je svrha sklad i postizavanje nekog korisnog cilja. Tako rade Božji radnici: prirodni zakoni u vjelebnj tvornici prirode.

Čovjek uza sve svoje kemijsko znanje nije otkrio tajnu, kojom načinom možemo biljke osloboditi od svih pomoću sunčane svjetlosti stvarati škrob, a još manje, kako dolazi do ulja, masti, bjelanjca. Rastvaranje ugljicnog dioksida u biljci se vrši kod obične sunčeve svjetlosti i topline, dok je to u laboratorijima potrebna ogromna temperatura od 2000—3000 stupanja. Zar to

SVETA GODINA — Uprkos velike udaljenosti katolički Brazilijski organizacija nekoliko hodočašća u Rim za Svetu Godinu. Tako je tokom svibnja prispio u Rim jedno hodočašće iz Brazilijske, koje broji 300 učenika.

— U Rimu je za Spasovdan boravilo brojno hodočašće austrlijskih katolika, na čelu kojeg se je nalazio austrlijski savezni kancelar dr. Fiegl.

— Delegacija holandskih katolika, na čelu s jednim aktivnim ministrom i jednolbitvi podpredsjednikom vlade, doputovala je sredinom svibnja u Rim, da pred sv. Oca dar holandskih katolika: jednu emisionu srednje-valovnu radio postaju jačne 100 kilovata.

— Sredinom svibnja doputovalo je u Rim prvo hodočašće iz Afrike. Hodočašći su doputovali u Rim zrakoplovom.

— U drugoj polovini svibnja održan je u Rimu kongres katoličkog filma. Na kongresu su raspravljana brojna pitanja, koja se odnose na film, promatranja s katoličkog stanovništva. Učesnike kongresa sv. Otac je primio u posebnu audijenciju.

— Na Spasovdan je u bazilici sv. Petra sv. Otac na svečani način proglašio svetim blažen: Bartolomeu Capitanu, ulmeteljniku Kongregacije sestara ljubavi, i Vincenciju de Rosi, prvu časnju majku ove kongregacije. Obred kanonizacije je obavio sv. Otac u prisustvu 14 kardinala, preko 100 biskupa, brojno svjetovno i redovnog klera, čelno diplomatiko zbora te prepunom bavlazilimko vjernika. Pod sv. Misnom, koju je održao u čast novih Svetica, sv. Otac je održao govor, u kojem je iznio herojske kreposti, kojima su se one odlikovale. Kongregacija sestara ljubavi se bavi odgojem djevojačaja i dvorbornu bolansku i sada broji 636 kuća te 8855 članice sestara.

— U nedjelju 21. svibnja sv. Otac je primio u dvorštu sv. Damasa u Vatikana 6000 hodočašća, koji su tog dana doputovali u Rim.

— Sredinom srpnja stiče će u Rim narodno hodočašće katolika iz južnoameričke republike Kuba. Hodočašće će brojati 150 učenika.

— U okviru Svete Godine, a da se što jače naglasi universalnost (općenitosti) Katoličke Crkve, oslovljen je u nedjelju 21. svibnja u bazilici sv. Marije Velike svečanim pontifikatim po istočno-bizantijskom obred.

— Sv. Otac redovito svakoga tjedna daje sv. Petru i ostalim sudijeljenim hodočašćima u bazilici sv. Petra. Sve se ove audijencije pretvaraju u oduševljene manifestacije sinovske oduševljenosti i ljubavi, naprama sv. Ocu, zajedničkom padu, nasljedniku sv. Petra i Kristovom namjesniku na zemlji.

— Svečanosti Svete godine bit će zaključene međunarodnim kongresom Katoličke Akcije, koji će se održati u proljeće. Već sada stiču prjave iz svih krajeva svijeta za učešće na ovom kongresu.

— FINŠKOJ postoji najveća crkva sagrađena od drva. Ona je 45 m dugačka, 42 m široka i 24 m visoka, a ima mjesta za preko 5000 ljudi.

— PRVI SUDAC japanskog Vrhovnog suda Tanaka Kotaro obratio se je na katoličkoj vjeru. Dosađajući vrhovni sudac Mbuchi također je katolik.

— SV. IVAN KEST. DE LA SALLE proglašen je apostolskim brevcem zaštinitikom učitelja i odgojitelja. Sv. Otac ističe skromnost ovog sveca, koji je htio, da članovi njegove družbe ne budu svećenici, jer je smatrao, da će im odgoj i obuka biti dovoljna brojstva i za vlastito posvećenje.

nije nešto savršeno: da se u vodi i zraku kod obične temperature nalazi škrob, brašno, šećer, mast i t. d. Svaka je dakle stanica zelenog lista za nas tuđena tvornica, kojoj smo tek stupili na vrata, ali u noma njezmo sposobni da udemo. Svako od Bozja stvoreno djelo krije u sebi čudo, koje se može ljudskom razum dočakuti, a kamoli ljudska ruka nadohtiti.

Uz katoličkog svijeta

PRVO SVETIŠTE FATIMSKOJ GOSPI podignuto je u Novoj Zelandiji u Auklandu preučenjem dvaju vojničkih baraka, koje su služile američkoj vojsci u ratu na Pacifiku. Crkvice za sad može primiti tek oko 150 vjernika. No sprema se gradnja samostana, škole i jedne veće crkve.

MGR ALBERTO LEVANTE, apostolički internunčaj za Egipat, završio je svoje putovanje po mlađanima i kraljevina južnog Egipta, na podršku od oko 2.000 kilometara. To je prvi posjet internunčaja ovim krajevima.

KATOLICKI RADNICI — Belgijški katolički radnici, okupljeni u svojoj organizaciji t. sv. Zofista, održavaju u rujnu svoj kongres u Bristu. Na ovaj kongres će doći i zastupnici sličnih radničkih pokreta diljem katoličkog svijeta. Zanimljivo je, da će ovom kongresu po prvi put nastupiti delegati nedavno osmaganog pokreta japanskih katoličkih radnika.

FRANCUSKA KATOLIČKA MLADEŽ — U Parizu će se tokom ovoga tjeda održati kongres francuske katoličke mladeži. Očekuje se, da će iz unutrašnjosti Francuske stići tom prilikom u Pariz 70.000 mladih ljudi. Jedan veliki zemljotni prostor u neposrednoj okolici Pariza se priprema za iznovoaranje ove mladeži.

NAJPROSTRANJIA ZUPA NA SVIJETU našla se u mjestu Highway na Aljaski. Od jednog do drugog kraja ove župe ima 160 km. Župnik ove župe je dobio od nekak američkih katolika zrakoplov, da bi se njime mogao stići u pastorizaciju ove tako prostrane župe. I iz ove župe se priprema hodočašće u Viješni grad za Svetu Godinu.

NAJČEŠĆA ZA MOZAIK, koji bi imao biti izrađen na oltaru sv. Josipa u bazilici sv. Petra u Rimu, završen je, a rezultati saopćeni javnosti. Komisija nije prihvatila ni jedan nacrt u ovojnosti, nego je konstatacija, da ima tri nacrti, u kojima dolazi priljubeno do izražaja postojena zasluga. Radi se o nacrtima jednog španjolskog umjetnika, te po jednog umjetnika iz Rima i Napulja. Komisija je te umjetnike pozvala, da sudjeluju kod novog natečaja, koji će biti nakoro raspisan.

U NJEMAČKOJ održana je konferencija katoličkih filozofa, na kojoj je kao predstavniki službene Crkve govorio biskup Diez iz Fulde. Na konferenciji je bilo i predstavnika iz Svicarske.

U CETIRI VEŠE GRADA Francuske održane su skupštine katolika, u kojima su javno izjavili slobodne župe. Na tim je skupštinama usvojeno 15 natečajeva: siobode u školama oko 200.000 ljudi.

PRILIKOM RESTAURIRANJA katedrale u Mincenu, koja je jako stradalala od bombardiranja, uređena je sad nek kripta ili podzemna crkva, koja bi imala biti dovršena do 1. studenog ove godine.

PRVI NACIONALNI LITURGIJSKI KONGRES održat će se u Njemačkoj od 20—22. lipnja o. g. pod pokroviteljstvom mgra Alberta Stohra, nadbiskupa Ma nza. Kongres će raspravljati o temi: «Nedjelja je sv. Misae. Njemačku katolička štampa piše tom prilikom, da će uskoro biti spreman za štampač prijedor novog Psaltira na njemački, koji priprema poznati liturgijski pisac Romano Guardiani.

BISKUPIJA CHUR u Svicarskoj slavila je ove godine 1500 godišnjicu svoga postojanja. Sv. Otac Pjoo XII. uputio je pismo biskupiju u Churu ističući veliku vjersku i kulturnu mislu, koju je ta biskupija vršila.

KARDINAL-NADBISKUP SAPIEHA, koji je 24. studenog imenovan nadbiskupom u Krakovu, a 1946. kardinalom, navršio je 15. svibnja 83 godine. Časni starac je početkom svibnja borovao u Rimu u važnoj misliji glave uređenja odnosa Crkve prema državi u Poljskoj.

U BRAZILIJI brojil je se ove godine pučanstvo. To se čin svakih deset godina. Taj je posao vnanost otkočan zbog velikih štrajkova. Baš z tog razloga misionari mogu biti od velike koristi kod popisivanja pučanstva u udaljenim, šumskim krajevima. Zato su mnogi misionari imenovani članovima komisija za popisivanje pučanstva.

U BERNU (Svicarska) je sredinom svibnja održan sastanak predstavnika kulturnog i dokumentarnog filma. Sudjelovali je 19 naroda.

KOLIKO POSJEDUJE CRKVA U ITALIJI. Nedavno smo objavili statističke podatke o zanimanjima talijanskih svećenika, kojima dnevno izdavači sami sebe. Sada objavljujemo statistiku o crkvenom posjedima u Italiji. Podatke je objavio Giuseppe Medici u publikaciji talijanskog Instituta za poljoprivrednu ekonomiju «Pojedla zemljišnog vlasništva u Italiji».

U crkvene posjede u Italiji je posjede Svete Stolice, Kongregacija Propagande i sv. Oficija, kapola, župnih nedarbina, crkvenih udruženja i sl., a u posjede ubrojio je sva zemljišta poljoprivrednog i šumarskog karaktera. Prema Mediciju statistika govori skraćeno ovako:

hektara zemlje:	posjeduje		
	Čakva:	u %	
Sjev. Italija	10.402.000	197.000	1,89%
Sred. Italija	5.908.000	179.000	3,28%
Juž. Italija	6.985.000	69.000	0,99%
Otocj	4.757.000	19.000	0,40%
Ukupno			
u Italiji	27.712.000	464.000	6,52%

Iz gornjih statistička izlazi, da Crkva posjeduje najviše u Srednjoj Italiji, gdje se postotak crkvenog zemlje penje na 3,28%, dok je on u ostalim krajevima Italije razmjerno malen. Najviše Crkva posjeduje u provinciji Marche, gdje postotak iznosi 5,46% od cjelokupnog zemljišnog posjeda.

NOVO DJELO O ETNOLOGIJI. Poznati etnolog i istraživač religije primitivnih naroda D. Koppers, inače istančni profesor etnologije na sveučilištu u Beču, izdao je prošle godine novo zanimljivo djelo pod naslovom «Primitivni čovjek i njegov životni nazor» (Der Urmenich und sein Weltbild, Wien 1949).

U ovom je djelu Koppers iznio nov materijal o prvotnom materializmu tj. vjeru u jedno biće primitivnih naroda s osobitimi žbaganjima o religiji plemen srednje Indje i Yamana, stanovnika Ognjene Zemlje, koji su potomci plemena, koja su iz Azije došla u Ameriku. Osim pitanja prvotnog monoteizma Koppers je u ovom djelu obradio i pitanje bračne zajednice kod primitivnih naroda, kao i njihova socijalna uređenja i postanka kasta.

DANCI I SVETA GODINA. Nedavno su zaključeni pregovori između danske Nacionale banke u Kopenhagenu i odbora za polazak danskih katolika na hodočašće u Rim. Zbog nestašice deziva ov pregovori stajali su na mrtvoj točki, no dobrom voljom jedne i druge strane oni su uspješno privedeni kraju. Tako će se i danski katolici priključiti hodočašću, koje iz Skandinavskih zemalja uskoro dolazi u Rim.

UMRO DOPIKMANAC LESEUR u veljači umro je u Francuskoj poznati Dominikanac Albert Feltes Leseur. On je bio poznat svojedobno kao bezvjerac. Obratila ga je njegova žena Elizabeta, katolička književnica. Nakon njene smrti postao je Leseur Dominikanac. Umro je u starosti od 87 godina.

KONGRES KATOLICKIH BIBLIOTEKARA održan je krajem mjeseca travnja u Sjedinjenim Državama. Bila su prisutna 252 bibliotečara.

MISIJI O SAKRAMENTU SVETE ISPOVIJEDI

Čovjek mora na sebi doživjeti blagolov ispovijedi, da bi mogao pravilno ocijeniti njenu vrijednost.

Heiler

Ispovijed je najmoćnija zapreka rasbuktravanja najkrvavijih strasti.

Voitaine

Nitko ne bi smio oleti čvrstinstvu dobrotit ispovijedi.

Goethe

Po svome bivstvu ispovijed ima veliki utjecaj na odgoj naroda.

Pestalozzi

Mnogo ih se ispovijeda, ali malo njih se obrazi, jer ih ima malo, koji se ispovijedaju za suruzima iskrenog kajanja u duši.

Sv. Ivan Vianey

Ispovijed zlih djela je začetak dobrih djela.

Sv. Augustin

Ako zalista hoćeš zdraviti, otkrni svoj rano i ispričaj ih iskreno i otvoreno.

Sv. Bonaventura